

På grund af hvad jag sålunda anført, samt derjemte hänvisande till den af mig vid 1874 års riksdag väckta motion i ämnet, får jag, i likhet med hvad jag uti den yrkat, härmed föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta upphörandet af vatten- och brödstraffet från och med ingången af år 1880, samt att i dess ställe skall sättas enkelt fängelsestraff, enligt den förvandlingsgrund, som föreslås i 1871 års Lag-Utskotts betänkande N:o 8.

Stockholm den 27 Januari 1879.

Lars Ersson.

N:o 31.

Af Herr **Anders August Anderson**: *Angående ändring af 3 mom. i 9 § Bevillningsstadgan.*

Efter att vid tvenne de senare riksdagarne hafva påyrkat förändring i 9 § 3 mom. bevillningsstadgan, utan att vinna bifall till mitt förslag, vill jag nu för tredje gången förnya detsamma, i hopp om att Första Kammaren icke längre skall försmå att bereda staten den rättvisa och billiga inkomst, som af den äskade förändringen bör uppkomma,

Det faller sig temligen solklart, att de stora städerna icke kunna ega någon tillförlitlig kännedom om hvilka storartade affärer som af de i städerna boende affärsmännen bedrifvas inom landsorten. Följden häraf blir den, att hela vinsten af dylik rörelse blifver alldeles fri från bevillning, till betydlig skada för ej mindre statens — än landsorternas kommunal-kassor. För den oinvigde är det svårt att begripa, hvarföre Bevillnings-Utskottet och Första Kammaren hysa en sådan

motvilja för att beskatta dylika industri-idkare, som vanligen drifva mångdubbelt större rörelse, än de som endast sträcka sin verksamhet till de städer, i hvilka de äro bosatte. De af Bevillnings-Utskottet, uti dess betänkande N:o 6 åberopade invändningar äro af så underordnad beskaffenhet, att de icke bort verka afslag på min motion. — Skälet att bevillningslagen ej är ämnad att reglera kommunalbeskattningen förräder en sådan okunnighet om sanna förhållandet, att man förvånas öfver att Utskottet velat anföra detsamma, enär Bevillnings-Utskottet sannolikt har sig bekant, att hela kommunalbeskattningen hvilar utslutande på 2:dra art. bev. stadgan. Det andra skälet, att bevillningslagen skall utan godtycke tillämpas, är förnämsta stödet för den af mig yrkade rättelsen, ty så länge taxeringskomitéerna i Stockholm och Götheborg skola beskatta de personer, som drifva handel och sågverksrörelser i de aflägsnaste landsbygder, *måste hela beskattningen hvila på godtycke.*

Tredje skälet är ännu mera ohållbart! Fjerde skälet står i uppenbar strid med såväl sunda förnuftet, som den allmänt gängse praxis.

Det femte skälet är för mig ofattligt.

Utskottets egna exempel visar nogsamt, att ändringen är af största behof påkallad, ty ingen annan industriidkare, till exempel jordbrukare, eger afdraga förlusten på den ena egendomen på vinsten från den andra och endast skatta för nettobehållningen af det hela. Med anledning häraf och under åberopande af det som jag i mina föregående motioner anfört föreslås, att 3 mom. i 9 § bevillnings-stadgan måtte skrivas sålunda:

Fabriksegare, handlande samt annan yrkes- och näringsidkare, der fabriken är belägen, eller handeln, yrket eller näringen idkas; dock skola handlande i de städer, hvilka innefatta flera församlingar, för den handelsrörelse, de derstädes idka, taxeras inom den församling, der de äro mantalskrifne. Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1879.

A. A. Anderson.